

Dünyanın hiç bulunmaz şairi – Rüştü Bey anısı

Acep Rüştü Bey çıldırmış mı? Herhalde öyle olacak deyip verdiği ödevi yapmadık. Olacak şey değil. Bir yazarın romanını okuyacaksın. Ne halt demek istediğini anlayacaksın. Şeyin sıkarsa, yazıp anlatacaksın. Ondan sonra da bu adamcağızın yazdığıyla yaşamı arasında ilişki kuracaksın. Örneğin bir şair amcamızın içri yazıları var ise doğarken anasının muz yemiş olduğunu bulup uyduracaksın. Biz de öyle şey olmaz deyip işi ırgalamadık.

İki ay sonra Rüştü Bey hışımla sınıfa girdi. Sizlerden hiçbiri daha işi bitiremedi mi diye sordu. Üç gününüz kaldı, son gün mü verecek herkez? Aman hoca, yapma! Hiç birimiz başlamaya bile başlamamışız! Bunu duyunca o sakın adamın bir tepesi attı, korkunç. Gününde vermezseniz hepinizi müdüre bildirecem deyince bütün sınıf korkudan eve döşenip gece gündüz arı gibi çalışmaya başladı. Kimisi okula bile gelmedi.

Benim gözüm bu işi tutmadığından bir başka yol aradım. Tam kafamı yorarken annem bana “üstüne sıcak bir şey giy, zemheri zürafası gibi üşüyeceksin” deyince çözümlü buldum: Aşık Zemheri adında bir adamcağız tam aradığım şairdi. Bir güçlüğü, adam hiç yaşamamış. Olsun dedim, yaşamını uydururuz. Yaşamadığı için de birşey de yazmamış, gariban. Onu da ben ayarlarım. Birkaç şiir yazacak halim vardı, çünkü hep birtakım kızlara birşeyler yazardım. Biraz da Yunus Emreden rektifiye dörtlükler yazarız. Garibanın yazdığı şiirlerle yaşamını birbirine bağlamak hiçde zor olmaz ikisini birlikte uydurursan.

Rüştücüğümüz numarayı çakamasın diye Aşık Zemherinin doğumunu Yunus Emre zamanına aktardım. Hiçbir yerde adı kayıtlı olmadığı için de bir efsane düzenledim: Yunus Emre zamanında bir Karadeniz köyüne kış günü bir sıska garip gelmiş, titreyerek kahveye kurulmuş. Şiir yazmaktan başka hiçbir şeyden anlamazmış. Evde de devamlı titrermiş, ormandan odun kesmesini de beceremediği için. Bundan dolayı adını Aşık Zemheri koymuşlar. Oldu mu oldu!

İkına sıkına üç şiir yazabildiğim için hikayeyi yakalanmayacak biçime soktum: Aşık Zemherinin şairliği unutulmamış, ama o garip yazmasını da beceremediği için şiirleri dilden dile aktarılmış. Yüzyıllar gele geçe üç tane kalakalmış. Gerisi tarihe geçmiş ama yazmayı unutmuşlar. Analar ne şairler doğuruyor, gördün mü!

Bundan sonra bana bir güçlük kalmıştı: Bu şiirleri bilen birkaç Karadeniz köylüsü bulmak. Onu da Kurna köyünde oturan amcaoğlum halletti. Rüştü Bey işi çakarsa birkaç hafıza para verip bizim şiirleri öğretecekti. Köy kahvesinde Yunus Emre! Kamufleji biraz daha iyi yapmak için adamlara biraz Pir Sultan Abdal biraz da Hallac-ı Mansur öğretip kurtulmaya çalışacaktık. O günlerde Türkiyede televizyon olsa üşüşeceklerdi bizim köye. Bizim medya o zaman taze yapılmış 27 Mayıs devrimiyle uğraştığı için başıma iş çıkarmadılar. Yoksa hafızlara Aulada Yunus Emre stili şiir falan okutmak gerekcekti. Allah vermesin.

Günü gelince ben biraz korkaraktan “eserimi” Rüştü Beye takdim ettim. Ötekilerin imanı gevremiş roman okuyup kahve falı bakıp bişeyler uyduralım diye. Onlar da verdiler. Bey sevindi kabarık defterleri alınca. Bizle ifithar edecekti, ayıp olmasa.

Günler geçti. Rüştü Bey elinde defterlerle sınıfa girdi. Bizim “esere” dokuz vermiş. Bana sırtarak neden 10 olmadığını bir gün anlatırım dedi. Hikayeyi duyan öbür sınıflardaki zıpırlar Rüştü Beye “biz Aşık Zemheri adında bir şair var diye duyduk. Ama hiçbir kitapta eserlerini bulamadık. Siz biliyor musunuz?” diye sormuşlar. Rahmetli de onlara bizim hikayeyi anlatmış. Hiç kimse onun numarayı çakıp çakmadığını anlayamamış.

Rüştü Beyi ölümünden bir yıl öncesine kadar devamlı gördüm. Ne zaman ağzını arasam, hep gülerdi. Neden güldüğünü hiç belli etmedi.

Ahmet Çakır, 1963 A